

Brig. generál Jiří Birula :

Taktika jezdeckého pluku SSSR.

Inspektorát sovětského jezdeckta vydal r. 1935 „Směrnice o taktice jezdeckta“ jako zatímni, avšak jako oficiální příručku sepsanou ve formě předpisu. Tyto směrnice, vyšlé v třetím opraveném vydání v počtu 30.000 výtisků, mají 336 stran a obsahují 10 náčrtů a tabulek a 1655 článků.

Směrnice mají kromě obsáhlého úvodu osm kapitol: boj jezdeckého pluku, boj normální eskadrony, boj čety a družstva, boj kulometné eskadrony, kulometné čety a kulometného družstva, přezvědy jezdeckta, pochody a konečně zvláštní kapitolu o odpočinku a zajištění.

Z této poměrně obsáhlé, avšak velmi účelně sestavené příručky vyjmeme jen stati pojednávající o jezdeckém pluku, abychom si mohli učinit představu o jeho taktice jak v boji, tak i mimo boj podle jednotlivých ustanovení příručky.

V úvodě v stati o zásadách boje jezdeckta je zdůrazněna na několika místech účelnost jezdeckých atak i v moderním boji. Zesílení jezdeckta mohutnými zbraněmi k potření nepřátelské palby — tanky, dělostřelectvem, letectvem — dovoluje jezdecké ataky nejen celým plukem, nýbrž i většími jezdeckými silami, zejména tehdy, když se umělým zamlžením zakryje soustředění jezdeckta připraveného k atace. Ataka zůstává i v budoucnosti rozhodným prostředkem k potření nepřítele.

V stati o použití mechanisovaných prostředků boje je dobře zdůrazněno, že tanky mohou dosíci úspěchu, jen jsou-li hromadně zasazeny v rozhodujícím místě, a že není výhodné je rozdělovat k vyplňování podružných úkolů. Aby bylo využito rychlosti tanků, není třeba vyžadovat neustálé vyřizování podle rychlosti postupu jezdeckta, a tudíž třeba nasazovat tanky i k samostatným akcím!

Střetný boj jezdeckta, jehož charakteristickými známkami je:

- a) nevyjasněná situace,
- b) rychlý spád událostí, vyžaduje nejvyššího stupně iniciativy a rozhodnosti od velitelů všech stupňů.

Zmocnění se iniciativy se dosahuje:

- a) rychlým rozhodnutím, nevyčkávajícím všech zpráv o situaci,
- b) aktivitou a energickým postupem vpřed,
- c) rychlým rozvinutím dělostřelectva a jeho účinným zásahem do boje,
- d) předejitím nepřítele v rozvinutí na široké frontě vlastních předvojů,
- e) zdrcujícím úderem mechanisovaných jednotek a konečně
- f) ovládnutím před nepřítelem dominujících míst v terénu.

Náhlé ataky v střetném boji, podporované palbou a mechanisovanými jednotkami, jsou rozhodujícím prostředkem k zmocnění se iniciativy, k využití úspěchu a ukončení boje pronásledováním a konečně i k úplnému zničení nepřítele.

Pohyblivost jezdeckta, umožňující rychlé přeskupení a překvapení ještě nerozvinutého nepřítele na křídlech a v týlu, dává jezdecktvu v střetném boji velké výhody, zejména tehdy, má-li proti sobě pěchotu. Vynalézavost a smělost všech velitelů a jezdců zaručuje předem úspěch, zejména při zjednávání dotyku s nepřítelem.

V stati o zásadách útočného boje jezdeckta jsou zajímavá tato ustanovení. V útoku nejsou přípustné žádné zastávky nebo zdržování. První sledy musí rychle a nezádržně pronikat kupředu až na nepřítele. Jednou zahájený postup může být zastaven výhradně na rozkaz nadřízeného velitele. V tom případě, kdy se rozhodného úspěchu znenadání dosahuje na jiném směru, než byly usměrněny jednotky druhého sledu, jsou tyto jednotky povinny iniciativně zasáhnout na těchto nových směrech nevyčkávaje žádných rozkazů shora. Hlásí ovšem své rozhodnutí představenému veliteli.

Nyní přejdeme k hlavě druhé, která pojednává o boji jezdeckého pluku.

Jezdecký pluk je základní taktickou jednotkou vyšších jezdeckých svazů. Podstatou úspěšného boje jezdeckého pluku k zničení nepřítele na rozhodujícím směru je koordinace manévru živé síly s mohutnou palbou veškerých palebných prostředků, které jsou k dispozici.

Střetný boj jezdeckého pluku.

Jezdecký pluk, postupující proti nepříтели samostatně nebo ve svazku divise, musí být vždy připraven k boji s nepřítelem, a to v kterémkoli směru. Vyžaduje neobyčejné rychlosti v jednání, rozhodnosti a rychlého manévrování.

Velitel jezdeckého pluku nemá práva oddalovat své rozhodnutí až do přezkoušení zpráv, dodaných přezvědnými orgány, neboť každé zdržení umožňuje nepříтели zmocnit se iniciativy. Velitel pluku v každém případě je povinen se rozhodnout nejpozději po zásahu do boje svých zajišťovacích jednotek.

Jde-li pluk do střetného boje, kdy je vždy nedostatek zpráv a možnost střetnutí s nepřítelem v kterémkoli místě a v nejrůznějších směrech, ukládá veliteli pluku povinnost dobře a prozíravě organisovat pochod svého pluku. Neustále a pečlivě zhodnocuje postupně docházející zprávy o nepříтели, stanoví prostor, kde by mohlo dojít k střetnutí, studuje charakteristiku terénu těchto prostorů vzhledem k možnostem použití všech zbraní, které jsou k dispozici, a konečně volí nejvýhodnější směry k hlavnímu úderu.

Organisace pochodu záleží v tom, že učlení své síly tak, aby mohl podle předvídané situace co nejrychleji rozvinout své síly, zmocnit se iniciativy a konečně získat čas k manévru a k úderu. V tomto případě, předvídal-li se tudíž střetný boj, zesílí předvoj silnějším dělostřelectvem a dostatečnými mechanisovanými jednotkami tak, aby byl s to razit cestu pluku, pevně upoutat nepřátelské síly a zabezpečit rozčlenění a manévrování pluku k rozhodnému úderu.

Ohroží-li nepřítel celou operací vlastní vyšší jezdecké jednotky tím, že se neočekávaně objeví na křídle nebo ve směru nebezpečném pro vlastní síly, zastaví svůj postup a obrátí se proti zjištěnému nebezpečí. Postupuje dále jen tehdy, když se přesvědčí, že nebezpečí bylo odstraněno.

Předvoj a zajišťovací prvky musí jednat naprosto rozhodně, aby postup pluku nebyl zdržován anebo aby nedošlo k předčasnému rozvinutí valných sil pluku. Při zjednávání dotyku s nepřítelem přinášejí mnohdy rozhodné úspěchy jezdecké ataky.

Jakmile dochází k zjednání dotyku s nepřítelem, vyjíždí velitel pluku na první vhodnou pozorovatelnou a nečeká na doplňující zprávy vydává svým podřízeným ústní rozkazy.

Především však nasazuje moto-mechanisované jednotky nečeká ani na podporu dělostřelectva nebo na zásah jezdeckva. Ty mají soustředěně napadnout nepřítele a rozdrtit čelní jeho prvky, aby mohly co nejrychleji přepadnout jeho hlavní síly ještě nehotové k boji.

Jakmile se velitel pluku rozhodne a vydá ústní rozkazy, stará se štáb pluku o organizaci vedení boje:

1. zřizuje spojení s jednotkami a pozorování bojiště,
2. upravuje spolupráci eskadrou s dělostřelectvem a s těžkými kulomety,
3. organizuje nový průzkum k upřesnění nepřátelské situace,
4. stará se o zajištění křídla, organizuje PTO. (obrana proti tankům), PCHZ. (protichemickou záštitu) a OPL.,
5. organizuje působnost a ochranu týlu pluku,
6. ihned hlásí situaci veliteli divise a informuje sousedy a jednotky postupující vzadu o situaci pluku.

Nehledě k tomu, že se štáb pluku stará o zajištění křídel pluku, je povinností velitelů křídelních eskadron automaticky se postarat o pozorování, průzkum a ochranu křídla pluku, tudíž bez zvláštních dalších rozkazů.

Dále následuje několik článků o jezdecké атаce celého pluku proti nepřátelské pěchotě, dělostřelectvu a jezdeckvu, při čemž se velitel pluku nemá zdráhat nasadit bezohledně celý pluk, střetne-li se s nepřátelským jezdeckvem a dovoluje-li to okamžitá situace. Dělostřelectvo a těžké kulometry jednájí při náhlé атаce naprosto samostatně podle okamžité situace a zahajují palbu, nevyčkávajíce rozkazu jezdeckých velitelů. Je-li třeba, vyjíždí dělostřelectvo i do otevřených palebných postavení.

Útok jezdeckého pluku.

Útočné pásmo jezdeckého pluku útočícího ve svazu je široké 2 km. Útočí-li jezdecký pluk samostatně nebo na křídle divise, dostává jen směr; jedná pak podle situace.

Tankové jednotky přidělené pluku razí úplně samostatně cestu pluku a po proražení nepřátelského postavení postupují až do hloubky $1\frac{1}{2}$ až 2 km k zničení nepřátelských palebných zbraní. Dalším úkolem tanků je pak doprovod jezdeckva až do splnění stanoveného úkolu.

Před organizací tankového útoku musí předcházet speciální tankový průzkum, jehož úkolem je:

1. zjistit nepřátelskou situaci, zejména palebných postavení protitankových zbraní,
2. rekognoskovat terén, zjistit přirozené a umělé překážky jak před nepřátelským postavením, tak i za ním, zjistit vhodné přístupy, jakož i místa vhodná k shromažďování tanků v průběhu boje,
3. prostory a směry vhodné k tankovému útoku.

Velitel jezdeckého pluku naznačuje východiště tanků k útoku, směr a cíl útoku, postupná místa shromáždění tanků během boje, další činnost tanků a způsob spojení po celou dobu akce. Dále spolu s velitelem tankové jednotky, velitelem dělostřelectva, velitelem chemické a ženijní čety organizuje zabezpečení tankového útoku. Veliteli dělostřelectva stanoví úkol k podpoře tanků, jakož i počet děl k přímé protitankové ochraně útočících eskadron. Po překročení předního okraje nepřátelského postavení tanky postupují děla protitankové ochrany do pravomoci velitelů eskadron.

Soustředění a útok tanků musí být maskován umělou mlhou, a to na několika místech, aby nepřítel byl uveden v omyl. Dále jest uvedena podrobná činnost velitele chemické a ženijní čety, co se týče přípravy a zajištění hladkého průběhu útoku, činnost štábu pluku před útokem a během útoku a konečně i vedení boje velitelem pluku.

Rozkazy, které vydává velitel jezdeckého pluku před útokem i během útoku, jsou zásadně ústní. Rozkaz obsahuje celkem tytéž články jako i u nás.

Další stať obsahuje pojednání o postupu jezdeckého pluku v druhém sledu divise a předurčeného využití úspěchu na hlavním směru. Včasný zásah a úspěch útoku pluku závisí tu hlavně na dokonalé a včasné orientaci velitele pluku o situaci, který v případech vhodných k nasazení pluku jedná vždy iniciativně a nečeká na rozkazy svého velitele divise. Pluk druhého sledu zásadně využívá úspěchu a pronásleduje koňmo za podpory vlastních palebných prostředků a palebných zdrojů jednotek prvního sledu. Část divisiního dělostřelectva, které bylo předurčeno k podpoře pluku druhého sledu, musí být včas podřízena veliteli tohoto pluku, aby využití úspěchu a pronásledování bylo co nejučinnější.

Velmi podrobně je popsán útok pluku přes vodní tok hájený nepřítelem. Tu se klade největší důraz na překvapující útok předvojů a na umělé zamlžení míst přechodů a klamání, pokud jde o místa přechodů. Palebné prostředky eskadron prvního sledu, jakož i těžké kulomety a jednotlivá děla, určená k podpoře přechodu, musí se umístit u samého břehu, aby mohly přímou palbou z největší blízkosti zničit nepřátelské zbraně bránící řeku, nebo odrazit nepřátelské protiútoky zejména tanků (plouvoucích).

V tomto případě palebná postavení a úkoly jednotlivých děl stanoví sám velitel pluku. Jsou tu podrobná ustanovení o průzkumu míst přechodu, o přípravách před přechodem, o organizaci přechodu a o činnosti eskadron 1. sledu po provedení přechodu přes vodní tok.

Noční útok jezdeckého pluku obsahuje několik praktických poučení a je doporučován vždy, když pluk má před sebou značnou nepřátelskou převahu nebo hájí-li nepřítel prostor ve dne těžce přístupný. Noc vždy umožňuje překvapení, ačkoli ztěžuje velení, orientaci a téměř vylučuje jezdecké ataky. Noční tma působí také na zvýšení obrazotvornosti jak u lidí, tak i u koňstva.

Z četných ustanovení o nočním útoku vybíráme tyto:

Mechanisované jednotky se rovněž účastní nočního útoku, avšak musí používat umělých světél. Noční útok musí být překvapující, musí být proveden ve vší tichosti a rozhodnut bodákovým úderem. Provádí se bez pal-

by a bez pokřiku „hurá“. Východiště útoku musí být pečlivě voleno a dobře kryto před pozorováním ze vzduchu. Nebyly-li nepřátelské přední stráže zatlačeny ještě ve dne, musí být potřeny krátkým nočním úderem a pak přerušeno spojení s hlavním nepřátelským postavením.

Eskadrony určené k nočnímu útoku musí včas sesednout a náruční koně musejí být ponecháni v značné vzdálenosti od nepřítele, aby nepřítel neslyšel ržání koní. Úderná skupina pluku má být nejsilnější, avšak velitel pluku musí disponovat dostatečnou zálohou a náruční koně musí být chráněni náležitou záštitou. Světelné signály v noci mohou být dávány jen v nejkrajnějším případě. Ženijní a chemická četa se rozdělují na eskadrony prvního sledu. Dělostřelectvo a těžké kulomety mění palebná postavení jen na rozkaz štábu pluku, a to v tom případě, dosáhnou-li eskadrony prvního sledu úspěchu a je-li situace dostatečně jasná. Velitel pluku se svým štábem postupuje s druhým sledem anebo v čele své zálohy a řídí sám noční útok.

Účelem pronásledování v útočném boji jezdeckého pluku je úplně zničit nepřítele. Pronásledování začíná okamžikem, jakmile nepřítel zahájí v kterémkoli místě ústup, jehož první příznaky musí být neprodleně hlášeny jak sousedům, tak i dozadu, a to nejrychlejšími pojitky. Hlášení o ústupu musejí být přijímána mimo každé pořadí. Velitelé všech jednotek nevyčkávají rozkazů svých představených a jednájí naprosto iniciativně. Iniciativa, smělost a rozhodnost nižších velitelů a nejmenších jednotek při zahájení pronásledování a v jeho průběhu mají neobyčejný význam. Hlavním úkolem všech pronásledujících jednotek je znemožnit nepříteli odpoutání a stažení jednotek z boje a pak porazit je a zmocnit se všech bojových prostředků nepřítele. Dělostřelectvo a těžké kulomety zasahují do akce s největším sebezapřením a odvahou. Nejúčinnější palba z otevřených palebných postavení a nejsmělejší přískoky dělostřelectva kupředu musejí být pravidlem.

Mechanisované jednotky drtí hlavní nepřátelské síly a zasahují iniciativně, nečekajíce rozkazů od velitele jezdeckého pluku.

Opatření, která nutno ihned učinit, jakmile se nepřítel dá na ústup:

1. zmocnit se před nepřítelem ústupových cest, důležitých výšin ztěžujících nepříteli ústup a prostorů vhodných k zařízení se znovu k obraně (pro nepřítele). Tyto úkoly plní zvlášť vybrané jednotky na nejlepších koních,

2. vyhledat nepřátelské boky a bez přestání je přepadávat,

3. vytrvale útočit na zad ustupujících nepřátelských proudů (menšími silami),

4. hlavními silami pluku vést paralelní pronásledování.

Tato opatření při naprosté odhodlanosti a rozhodnosti velitelů všech stupňů a jezdců vedou konečně k úplnému obklíčení a zničení nepřítele, zejména bude-li desorganisovaný nepřítel atakován všemi silami, které jsou po ruce (třeba i celým plukem).

Každé pronásledování poskytuje nejlepší podmínky k jezdeckým atakám.

Další kapitola této části příručky pojednává o obranném boji pluku. Obsahuje stati o obraně pluku na úzké frontě, o zvlátnostech obrany na široké frontě, o obraně vodního toku, o pružné obraně a o obranném boji v noci.

Zásada obranného boje pluku záleží v kombinaci účinných paleb těžkých kulometů a dělostřelectva s úderem živé síly a mechanisovaných jednotek. V obraně na úzké frontě může jezdecký pluk hájit frontu do 3 km a hloubku od 2½ do 3 km. Ve zvláštních případech, kdy vzhledem k terénu a k situaci je vyloučena možnost zásahu jezdecktva na koních a pluk je nucen celý sesednout, nemá přesahovat šířka obranného úseku pluku 1 až 1½ km.

Zaujímá-li pluk přímou obranu v rámci jezdecké divise, vysílá sám přezvědné hlídky v síle 5 až 25 jezdců kupředu na vzdálenost 10—15 km od předního okraje HP. Hlavním úkolem přezvědných hlídek je včas hlásit postup nepřítele, pozorovat postupujícího nepřítele a za všech okolností zjistit jeho sílu, složení a směry postupu. Kromě toho vysunuje velitel pluku kupředu PS. v síle nejvýše 1 eskadrony. Na zvlášť důležitých směrech mohou být vysunuty půleskadrony s jednotlivými děly. Orgány PS. se číslují zprava doleva. PS. se vysunují před přední okraj na vzdálenost 1½ až 2 km, aby mohly být podporovány z hlavního postavení těžkými kulometry. Hlavním úkolem PS. je znemožnit menším nepřátelským jednotkám proniknout až na hlavní postavení, palbou donutit nepřítele k rozvinutí co nejdále od předního okraje HP. a konečně zdržovat postup nepřítele a zjistit směry postupu a učlenění jeho útočné sestavy.

Při postupu značné nepřátelské přesily a při nebezpečí zničení nebo zaskočení ustoupí PS. na rozkaz svého velitele.

Velitel pluku po provedení průzkumu a zhodnocení situace vydává rozkaz k obraně obvykle ústně, a má-li dost času, i písemně. Rozkaz obsahuje:

1. zprávy o nepříteli, charakteristiku jeho sil, uskupení a dosavadní činnost v pásmu pluku,
2. úkol pluku; přední okraj HP.,
3. úkoly sousedů, situace PS. a cesty ústupu PS.; čas, kdy jednotky musí být pohotovy k obraně; hranice obranného pásma pluku,
4. úkoly eskadron,
5. úkol dělostřelectva:
 - a) pohotovost a pořadí zahájení palby,
 - b) podporu eskadron prvního sledu,
 - c) podporu PS.,
 - d) úseky protitankových přehradných paleb,
 - e) přímou podporu celého útočného sledu,
6. omezení cílů, znamení k spuštění palebné přehrady,
7. SV. velitele pluku.

Plukovní dělostřelectvo tvoří kostru protitankové obrany pluku a umísťuje se na směrech pro tankový útok nepřítele nejnebezpečnějších, a to jednak v hloubce obranného postavení, jednak na samém předním jeho okraji, avšak ne blíže než 200 m.

Při nepřátelském útoku hlavním úkolem pluku zůstává desorganisovat postupujícího nepřítele palbou ještě před předním okrajem HP. a pak dorazit ho protiútokem.

Řízení obranného boje velitelem pluku záleží:

- a) v postupném stanovení cílů dělostřelectvu přidělenému pluku a skupinám (bateriím) těžkých kulometů pluku,
- b) v přípravě protiútoků údernou skupinou,
- c) v zdržování postupu nepřítele pomocí technických prostředků obrany.

Brání-li pluk úsek širší než 3 km, mluví se o obraně na široké frontě. Základem obrany v tomto případě jsou více méně samostatné úseky eskadron, jejichž úkolem je zastavit nepřátelský postup palbou neb udržeti jej až do zásahu úderné skupiny pluku. Jezdecký pluk, bránící se na široké frontě, t. j. až do 5 km, neobsazuje celý úsek, nýbrž tvoří jednotlivá ohniska odporu na nejdůležitějších místech a směrech, při čemž se neobsazené prostory vyplňují palbou, překážkami neb i pouhým pozorováním. Důležité prostory se přidělují odděleným eskadronám se 4 až 6 těžkými kulomety a zesíleným jednotlivými děly. Prostory zvlášť důležité se zesilují celými bateriemi. Obrana na široké frontě vyžaduje dobrého systému umělých překážek, který sahá do hloubky. Za obranným postavením, co se týče umělých překážek, je nutno především pamatovat na pozorovatelnost, na dělostřelecká postavení, na náruční koně a na zálohy. SV. pluku se umísťuje asi 2½—3 km za předním okrajem, a to nedaleko úderné skupiny.

Při obraně řeky nutno pamatovat na plovoucí mechanisované zbraně nepřítele, a tedy na dobře organisovanou protitankovou obranu podél celého břehu řeky. Pro případ zadýmování míst vyhlédnutých pro přechod přes řeku nepřítelem, je nutno upravit palebný rozvrh tak, aby byly připraveny palby i v mlze.

Pohyblivá obrana má za úkol získat čas a šetřit vlastní sil. Jezdecký pluk může dostat úsek až 5 km široký, při čemž obranný boj vede nejvýše ¼ sil pluku, kdežto gros pluku je ponecháváno k protiúderům. Má-li pluk v svém ústupovém pásmu výhodné překážky, na kterých může zdržovat nepřítele po delší dobu, může se s výhodou zasadit většina sil k vedení obranného boje.

Odpoutání od nepřátelské pěchoty se může podařit, dokud se nepřítel nepriblíží k přednímu okraji obranného postavení na 400 m; útočí-li nepřátelské jezdecké a motomechanisované jednotky, je nutno začít ustupovat ještě dřív. Dotyk s nepřítelem však nutno udržovat menšími skupinami a hlídkami i během ústupového manévru.

V této stati jsou některá ustanovení a i definice naprosto shodná s našimi předpisy.

Obrana v noci vyžaduje velmi důmyslné organisace velení, palby a iniciativy, zejména velitelů nejmenších jednotek.

Každý nepřátelský útok musí být zdolán palbou a protiúderem. Osvětlování předpolí v noci a střílení barevných raket musí být dobře upraveno ve zvláštní tabulce, aby nedocházelo k omylům. Palba lehkých a těžkých kulometů se zahajuje nejvýše na vzdálenost 200—300 m; kontrola palby se provádí svítícími náboji.

V celku lze říci, že obranný boj jezdeckého pluku je vyličen metodicky a velmi podrobně. Snad jen vedení obranného boje na široké frontě je příliš centralisováno v rukou velitele pluku, který i při dostatku po-

jítek přece nemůže zvládnout tak širokou frontu a musí přenechat dostatek samostatnosti velitelům eskadron nejvíc vzdáleným od SV. pluku. Na tuto okolnost je dobře pamatováno v další kapitole o přerušení boje jezdeckým plukem v rámci jezdecké divise, kde čteme toto, zajisté velmi účelné ustanovení: „Je-li naprosto nemožno pokračovat v obranném boji a je-li nebezpečí v prodlení, může velitel pluku stáhnout svůj pluk zpět bez dovolení velitele divise, avšak na takovou vzdálenost, aby sousední jednotky nebyly uvedeny do kritické situace. O svém rozhodnutí uvědomuje ihned sousední jednotky, avšak musí vzít náležitě v úvahu čas, kterého sousedé budou potřebovat k nejnutnějším protipatřením.“

Poslední kapitola této části knihy se dotýká týlu jezdeckého pluku.

V bojové situaci základními součástkami týlu jezdeckého pluku jsou:

1. bojové zásobování, do kterého náleží zásobování střelivem, chemickými látkami, ženijním materiálem a zbrojní dílna,
2. služba hospodářská: zásobování proviantem a pícninami, oděvem, výstrojem a spravování jich,
3. zdravotnická služba,
4. veterinářská služba.

Správu týlu pluku řídí jménem plukovníka štábu velitel týlu pluku (nejčastěji zástupce velitele pluku). Pohyblivost jezdeckta a rychlý spád událostí na frontě vyžaduje od týlu velmi pružné organisace a značné předvídativosti. Každá šablona může tu být osudnou.

Ustanovení o chování plukovních trénů za přepadu nepřitelem jsou vesměs shodná s příslušnými ustanoveními jezdeckého polního řádu SSSR. (viz recensi uveřejněnou v Jezdeckých rozhledech ročník XV).

Jiná ustanovení, co se týče zásobování a odsunu, jsou shodná s ustanoveními našimi a celá stať nepřináší v podstatě nic nového.

Osmá část příručky pojednává o pochodech jezdeckta.

Jezdeckému pluku je tu věnováno nejvíce místa. Obsahuje stati o organisaci pochodu jezdeckého pluku, zajištění za pochodu (předvoj, boční a zadní voj), zajištění za ústupu, za bočního přesunu, spojení za pochodu, organisaci OPL. a OPT. během pochodu pluku, pochod pluku, pochodové tvary a kázeň za pochodu, činnost pochoduujícího pluku za přepadu nepřátelským letectvem a motomechanisovanými jednotkami, činnost při neočekávaném střetnutí sousedního proudu s nepřitelem, pochod v noci, přechod přes vodní tok, přebrodění, pochod bažinami a přes led, konečné přeprava pluku na pontonech a na jiných nouzových plavidlech. Všechna tato ustanovení jsou všeobecně známa. Za zmínku však stojí ustanovení o nenadálém střetnutí s nepřitelem sousedního proudu. V tomto případě, nemá-li pluk před sebou nepřitele, musí velitel pluku ujasnit co nejdříve situaci u ohroženého souseda. Jakmile však nabude přesvědčení, že pomoc sousedovi je nezbytná, rozhodne se sám k zásahu, aniž vyčká rozkazu velitele divise. O svém rozhodnutí ihned uvědomí velitele sousedního proudu, na něhož nepřítel znenadání útočil, uvědomí svého druhého souseda, dále velitele jednotky postupující vzadu a konečně hlásí své rozhodnutí veliteli divise.

V dalších kapitolách této části je probrána činnost zajišťovacích jednotek za pochodu pluku. Velitel předvoje musí vždy dobře porozumět úkolu svého pluku. Při zjednávání dotyku s nepřitelem si musí být dobře

vědom toho, že je lépe, třeba i předčasně, rozvinout své síly, než ztrácet čas na vyjasňování nepřátelské situace a dovolit nepříteli, zejména když je to jezdeckto, dříve rozvinout své palebné prostředky k boji a tím se zmocnit iniciativy.

Veškeré úsilí velitele předvoje musí směřovat nikoli k obraně a udržení důležitých prostorů nebo k zmocnění se význačných bodů v terénu, nýbrž k rychlé a rozhodné porážce čelních nepřátelských jednotek. Toho dosáhne jen rychlým jednáním, rozhodným manévrem svých vojsk a převapujícím úderem za podpory včas rozvinutého dělostřelectva a všech svých palebných prostředků. Po zdolání čelních nepřátelských jednotek proniká předvoj bez zastávky kupředu, aby co nejdříve zjednal dotyk s hlavními nepřátelskými silami.

Jenom když se předvoji nepodaří porazit čelní nepřátelské jednotky, musí udržet dosažený prostor a umožnit rozvinutí svého pluku.

Předvoj jezdeckého pluku se rozvíjí na širší frontě, než je předepsána jeho síle za normálních okolností. Slyší-li boj u sousedního předvoje, musí si ihned vyjasnit situaci, a nemá-li proti sobě nepřítele, přispěť sousedovi palbou. V žádném případě však nesmí uvolnit osu postupu vlastního pluku.

Zadní voj jezdeckého pluku za ústupu nemá jednat jen defenzivně, nýbrž naopak využít každé vhodné situace ke krátkým protiútokům. V krajním případě zadní voj se musí i obětovat.

Poslední, t. j. devátá část příručky, pojednává o odpočinku jezdeckta, o odpočinku jezdeckého pluku, o zajištění za odpočinku a o přepadení nepřátelských mechanisovaných jednotek, a to jak pochodujících, tak i odpočívajících. V posledním případě se doporučuje noční akce. Přepad mechanisovaných jednotek se provádí pěšky, musí být připraven dobře a s naprostým překvapením pro nepřítele.

*

Příručka dobře doplňuje jezdecký polní řád SSSR. a je zpracována v jeho intencích. Co se týče jezdeckého pluku, obsahuje všechna ustanovení, která velmi jasnou formou objasňují působnost pluku jak v boji, tak i mimo boj v součinnosti se všemi moderními zbraněmi. Dílo lze doporučit k studiu všem vyšším důstojníkům našeho jezdeckta.

—c—

Rychlé a motorisované vyšší jednotky.

Jezdeckto jako ideální zbraň pohybné války bylo v svém předválečném prestiži silně otřeseno zkušenostmi ze světové války. Svou pohyblivostí bylo vhodným prostředkem k vyhledávání zpráv, k zastření pohybů armád proti pozemnímu průzkumu a svou rychlostí se uplatňovalo i v rozsáhlých operacích, neboť se mohlo i ve velkých masách snadno přemístit i na velké vzdálenosti.

Jeho největší cena byla však hledána v atace, která měla přinést rozhodnutí. Palba ji však znemožnila a tak se stalo, že jezdeckto bylo